

இந்திய இராணுவச் சிப்பாய்களை ஏற்றிக் கொண்டு லாரிகள் வரிசையாகப் புறப்படுகின்றன. நகரின் எல்லையில் குறுகிய வளைவில் திரும்புகின்றன. சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு கிழவி வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். முதல் இராணுவ லாரி அவளைக் கடந்து போகிறது. உடனே தயாராய் வைத்திருந்த மின் இணைப்புள்ள கம்பியின் (வையர்) இரண்டு முனைகளை எடுத்து அந்தக் கிழவி இணைக்கிறாள். பின்னால் வந்த லாரிகளுக்குக் கீழிருந்து பலநூறு கிலோ எடையுள்ள நிலக்கண்ணி வெடி வெடிக்கிறது. லாரிகள் தூள் தூளாகச் சிதறுகின்றன. பல சிப்பாய்கள் சிதைந்து சாகிறார்கள். ஈழமண்ணில் தாய்மார்கள் நடத்தும் ஆக்கிரமிப்பு எதிர்ப்புப் போரின் இராணுவக் காட்சி இது.

அன்னம்மா டேவிட், நேசம்மாவடிவேலு ஆகிய இரு தாய்மார்கள் மட்டக்கிளப்பு முருகன் கோவிலில் சாகும்வரை உண்ணாவிரதமிருக்கிறார்கள். ஏழாவது நாள்ன்று நிலைமை மோசமாகி இருக்கிறது. ஈழப் போராளிகளுக்கு எதிரான போரை உடனடியாக இந்திய இராணுவம் நிறுத்தவேண்டும்; விடுதலைப் புலிகளுடன் இந்திய அரசு பேச்சு வார்த்தை நடத்த வேண்டும் என்று கோருகின்றனர். போரை நிறுத்தினால் பேச்சு வார்த்தை நடத்துவதாக புலிகள் அறிவிக்கின்றனர்.

ஆக்கிரமிப்புப் போர் நடத்தும் இந்திய ஆசிக்க வாதிகள் மீண்டுமொரு அரசியல் நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். ஆனாலும், புலிகள் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்துவிட்டு சரணடையும்போது, ராஜீவ்—ஜெயவர்த்தனே ஒப்பந்தத்தை ஏற்கும்போது மட்டுமே போரை நிறுத்த முடியுமென்று தாய்மார்கள் அணியின் கோரிக்கையை நிராகரித்துவிட்டது இந்திய அரசு. சென்ற ஆண்டு செப்டம்பரில் உண்ணாவிரதமிருந்து தியாகியானார் திலீபன். “திலீபன் சாவு போன்றதொரு சோகம் மீண்டும் ஏற்பட வேண்டாம்” என்கிறார் இந்தியத் தூதர் சகுனி தீட்சித். அதாவது தாய்மார்கள் மாண்டாலும் போரைத் தொடர்வோம் என்று கூறுகிறார். “ஒரு மாபெரும் தியாகம் செய்து அந்தப்பெண்கள் வீர தீரமாக சாகலாம்; ஆனால் அது வீணாகத்தான் போகும்” என்று கொக்கரிக்கிறார் இலங்கை இராணுவ மந்திரி லலித் அதுலத்முதலி.

அந்தத் தாய்மார்களின் மாபெரும் தியாகம் வீணாகப் போகாது. திலீபனின் தியாகம் இந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களைத் தோலுரித்துக் காட்டியதைப் போல, இதுவும் ராஜீவ்—ஜெயவர்த்தனே கும்பலுக்கு எதிரானதொரு அரசியல் வெற்றியை சாதிக்கும். ஆக்கிரமிப்புப் போருக்கு எதிராக உயிரைத் தியாகம்

ராஜீவ் ஜெயவர்த்தனே கும்பலின் கனவு பலிக்காது

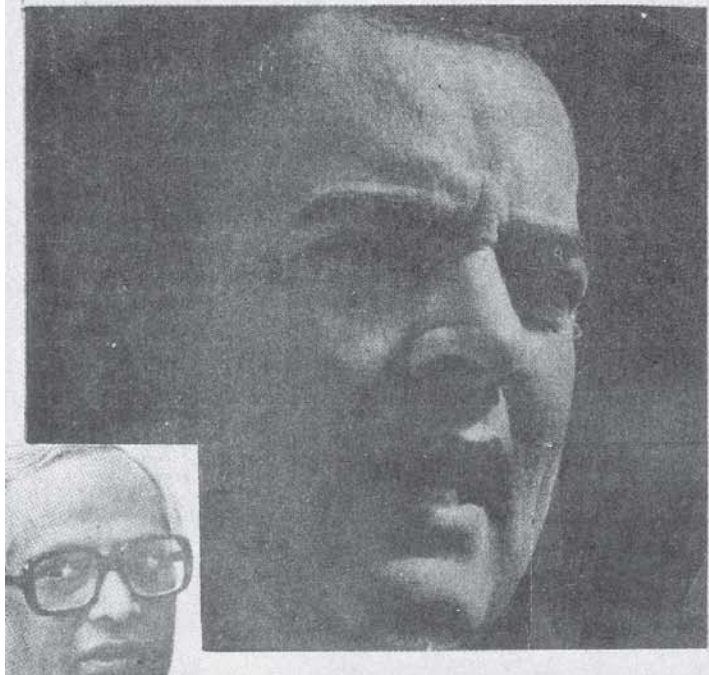
செய்யத் துணிந்துவிட்ட தாய்மார்களைக் காண பெருமளவு மக்கள் மட்டக்கிளப்பு கோவிலில் தினந்தோறும் திரளுகிறார்கள். ஈழமண்ணில் தாய்மார்கள் நடத்துபவ் அரசியல் போரின் காட்சி இது.

இராணுவ ரீதியிலும் சரி, அரசியல் ரீதியிலும் சரி ராஜீவ்—ஜெயவர்த்தனே கும்பல் எப்படித் தனிமைப்பட்டுப் போயிருக்கிறது என்பதற்கு இவை சாட்சிகள். ஒரு லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட துருப்புக்களையும், அந்நவீன ஆயுதங்களையும் குவித்துக்கூட, ஒரு நாளைக்கு ஏறக்குறைய பத்து கோடி ரூபாய் கொட்டியும் கூட தொடர்ந்து தோல்விகளையே சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 400க்கு மேற்பட்ட இந்திய இராணுவத்தினரை இழந்துவிட்டதாக ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். அதில் எழுபது சதவிகிதத்துக்கு மேலே நிலக்கண்ணி வெடிக்குப் பலியானவர்கள்.

கண்டிவெடிகளை வைப்பதில் புலிகள் புதியபுரலும் உத்திகளைக் கையாள்கிறார்கள். கண்ணிவெடிகளைக் கண்டுபிடிக்க உலோக கண்டுபிடிப்பு சாதனத்தைப் பயன்படுத்தி இந்திய இராணுவம் பயன்படுத்தினால் புலிகள் திரைக் வெடி மருந்தை வைக்கிறார்கள். இப்போது பிரெஞ்சு நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு இந்திய இராணுவத்தினர் வெளியே நெருந்துகளை மோப்பம் பிடிக்க முயலுகிறார்கள். இதற்கு எதிராக ஒளிந்திருந்து தாக்கும் உத்தியைப் புலிகள் மேற்கொள்ளுகிறார்கள். வீடுகளுக்குள் புகுந்திருக்கிற குறையாரும் கொள்ளையிடும் நோக்கத்தோடு பெட்டிகளைத் திறந்தால் இந்திய இராணுவத்தினரின் முகத்திலேயே அவை வெடிக்கின்றன.

இந்த சாவுகளுக்குப்பதிலடி கொடுக்க முடியாமல் ஆத்திரமும் இந்திய இராணுவம் சிவிலியன்களைத் தாறுமாறாக சுட்டுப் படுகொலை செய்வது, பெருமளவு களைக் கற்பழிப்பது, கடைகளை குறையாடுவது தொடர்ந்து நீடிக்கிறது என்று கார்டியன் பத்திரிகை நிருபர் டெரிக் பிரெளன் எழுதுகிறார். யாழ்நகர் கல்வீதியில் ஒளிந்திருந்த விடுதலைப் புலி, ஒரு இந்திய சிப்பாயைச் சுட்டுக் கொன்று விட்டுத் தப்பிவிட்டதை ஆத்திரமடைந்த இந்திய இராணுவப் பட்டாளிகள் வெளிப்படையாக அந்தப் பகுதியைக் சுற்றி வளைப்போரி மூவாயிரம் பேரை, இழுத்து வந்து, கொளுத்தும் மோதலில் வீதியில் வைத்து நாள் முழுக்க சித்திரவதை செய்து, துப்பாக்கி முனையால் மக்களைத் தாக்கின ஒரு யாழ்நகரில் சகஜநிலை திரும்பி விட்டதாக தினராசிக் இந்தியா பிரச்சாரம் செய்கிறது. இதுதான் அங்கு நிகழ்ந்த “சகஜ நிலை.” அதே சமயம் ஈழதுரோக கும்பலியத்தே ஈழத் தமிழ்ப் பயணிகளை சோதனையிட்டுச் சூறையாடிகின்றன. பணயக் கைதிகளைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு பணம் பறிக்கின்றன. இவையும் இந்திய இராணுவ உடந்தையுடன் நடக்கின்றன.

புலிகளை ஏறக்குறைய ஒடுக்கி விட்ட கொள்கையை இந்தியா புறநுகிறது. ஆனால் ரஷ்யாவிடமிருமாக இந்திய இராணுவம் சமீபத்தில் வாங்கிய அதிநவீன ஆயுத வாகனங்களைத் தகர்த்து பெரும் வெற்றி லாபம் யுள்ளனர் புலிகள். “பி.எம்.பி-2” எனப்படும் இராணுவ ஆயுதவாகனம் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கோடி ரூபாய் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்த ஆண்டு “குடியரசு” தினவிழா கூறுகி பெருமையுடன் அணிவகுத்து வந்தது இராணுவம். ராஜீவ்—ஜெயவர்த்தனே கும்பலின் கனவு பலிக்காது. புலிகள் தகர்த்து விட்டார்கள்.

இலங்கை அரசே, ஜெயவர்தன நிர்வாகத்தால் கூட இந்த ஆக்கிரமிப்பு இராணுவம் வெளிப்புறம்—என்கிற நமது அரசியல் சம்பந்தங்களுக்கும் வகையில் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் தமது முடிவத்தை பகிரங்கமாகக் கொண்டனர். கொழும்பிலுள்ள துரை சகுனி தீட்சித் பிப்பந்தேதி அவசர அவசரமாக இலங்கையாளர்களைக் கூட்டி ஆத்திரத்தைக் கொண்டியுள்

இலங்கை அரசாங்கத் தலைவரின் தமிழ்ப் போராளிகளுக்கெதிராகப் பேச்சு வார்த்தை நடத்துகிறார்கள்; இந்தியா தவிர்ந்துவிட்டு ஏமாற்றும் முயற்சியையும் ஏற்க முடியாது. 400க்கு மேற்பட்ட சிப்பாய்கள் இழந்துள்ள இந்தியாவின் சூதலைப்பட்ட சமமான முடிவை திணிக்க முடியாது. இலங்கை அரசாங்கத் தலைவர்களுக்கு எதிராகக் கோள்விப்பட்டு அதிர்ச்சி அடைந்துவிட்டோம்.”

இலங்கை ஆலோசனைகள் அசாத்தியமானவை. தமிழர்களின் விடுதலைக்கு எதிரானவை. இவர்களுக்கு ஐந்தாண்டுகள் வரை மூலமாக அல்லாமல் நேரடி இடைக்காலமாக வடக்கு இலங்கை ஆட்சியுரிமை கிடைக்காமல் கிழக்கு மாகாணத்திலிருந்து இலங்கை புலிகள் விலகிக் கொள்ளாமல் ஆயுதங்கள் வைத்துக் கொள்ளும் உரிமையளிக்கப்படும்; சிங்கள, முஸ்லீம் பகுதிகளாக

கிழக்கு மாகாணங்கள் பிரிக்கப்படும் என்கிற ஆலோசனைகள் பரிசீலிக்கப்படுவதாக அறிகிறோம். அது உண்மையானால் இந்திய அமைதி காக்கும் படையை திரும்பப் பெறும்படி இலங்கை அரசும் புலிகள் அமைப்பும் நிர்வகிக்கும். சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினர்கள் அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டால்தான் போரை நிறுத்த முடியும்; மட்டக்கிளப்பில் இரு தமிழ் பெண்கள் மேற்கொண்டுள்ள சாகும் வரையிலான உண்ணாவிருத்தத்தினால் போர் நிறுத்தம் செய்யும்படி இந்தியாவை நிர்வகிக்க முடியாது” — என்று தீட்சிதர் வெடித்திருக்கிறார். ஆத்திரம், ஆதிக்க வெறி, நிதானமிழந்து, பரபரப்பும் பதட்டமும் தீட்சிதரின் பேச்சில் வந்து விழுந்தன.

“இந்திய—இலங்கை ஒப்பந்தத்தை முழுமையாக அமுலாக்காமல் சமீப காலத்தில் இந்திய அமைதி காக்கும் படையைத் திரும்பப் பெற மாட்டோம்” என்று இந்திய இராணுவ மந்திரி கே. சி. பந்த் பிப்ரவரி 28ம் தேதி திட்டவாட்டமாக அறிவித்துள்ளார்.

இதற்கிடையே போர் நிறுத்தம் கோரி சாகும்வரை உண்ணாவிருத்தம் இருக்கும் இரு தாய்மார்களின் உயிர் ஊசலாடுகின்றது. அவர்களுக்குப் பலாத்காரமாக “சத்துநீர்” செலுத்த இந்திய இராணுவ மருத்துவர்கள் முயன்றனர். ஆனால் தாய்மார்களும் சுற்றிலும் திரண்டுள்ள மக்களும் அவர்களை விரட்டிவிட்டனர். இந்திய நிர்வகத்தின் மூலம் நடப்பதாக அறிவித்துள்ள மாகாண தேர்தல்களை ஓடுகிற சூழல் துரோகக் குடும்பங்கள் மற்றும் ஜெயவர்த்தனையின் ஐக்கிய தேசிய கட்சி தவிர

அனைத்தும் எதிர்க்கின்றன. ஒரு புறம் ஈழப் போர் நீடிக்கும்போதே, அரசியல் யுத்தம் கடுமையாகி இந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களை அம்பலப்படுத்துகிறது.

கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களை அனாதைகளாக்கி கிழக்கு மாகாணத்தைப் பிளவுபடுத்துவது, அரசியல் பேரத்தின் மூலம் வடக்கில் புலிகள் ஆட்சி உரிமை பெறுவது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஈழத்தின் சுயநிர்ணய உரிமையை விட்டுக் கொடுப்பது ஆகியவை ஏற்க முடியாத பிற்போக்கு நடவடிக்கைகளே. ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கெதிரான அரசியல் ரீதியிலான தாக்குதல் தொடுப்பதற்கு தந்திரோபாய ரீதியிலான நடவடிக்கைகளில் புலிகள் ஈடுபட்டிருப்பதாக தெரிகிறது. அதன் விவரங்கள் குறித்து அதிகார பூர்வமாக எதுவும் வெளியாகாத நிலையில் ஒரு இறுதி முடிவுக்கு வர முடியாது.

எவ்வாறாயினும் தங்களது அரசியல் விதியைத் தீர்மானித்துக்கொள்வதற்கு இலங்கை மக்களுக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு. “இலங்கையின் சுயாதிபத்தியத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் காப்பாற்றுவதற்காக, இலங்கை அரசின் அழைப்பின் பேரில் அங்கு போயிருப்பதாக” உரிமைபாராட்டிக் கொண்ட இந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் அதில் தலையிட எந்த உரிமையும் கிடையாது. ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் முகத்திலே எட்டி உதைத்தால், ஆக்கிரமிப்பு எதிர்ப்புப் போரில் தோற்றால்தான், விரட்டி அடிக்கப்பட்டால்தான் வெளியேறுவோம் என்று பாசிச ராஜீவ் குமபல் அழுந்தி நின்றால் இலங்கை மக்கள் அப்படியே செய்ய வேண்டும்.

“ஊழ்ப் ஏற்பட்டாலும் ஆயுதங்களை களத்தில் தீர்த்துப் புடிந்தது. குறிப்பாக களசோதனை செய்பவர்களை 1971 போருக்குப்பிந்திய ஆயுதங்களை போரில் ஈடுபடுத்தினோம்” என்று இந்திய அதிகாரி சமாதானம் கூறுகிறார்கள். ஆனாலும் ஈழப்போர் சம்பந்தத்தில் ஆய்வு செய்த இந்திய இராணுவ அதிகாரிகள் ஒரு விஷயத்தை ஒப்புக் கொள்கிறார்கள், போராளிகளின் உறுதிப்பாட்டை நாங்கள் குறைத்து விட்டு செய்துவிட்டோம். அவர்கள் மகத்தான உட்பத்தோடும், உக்கிரத்தோடும் போரிடுகிறார்கள். விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள்.”

ஈழப் போர் முனையிலிருந்து திரும்பும் இந்திய இராணுவத்தினர் புலிகளுடனான போர் இந்தியாவின் போரைப் போன்றதாகிவிட்டது என்றும் கொள்ளுகிறார்கள். இந்தியப் பத்திரிக்கைகள் கருவாகவே இதை எழுதுகின்றன. ஆனாலும் ரஷ்யன் தெற்கு ஆசியத் துறைத் தலைவர் யூரி வினோகராவ் கொழும்புக்குப்போய், “இலங்கையில் இராணுவமிருப்பதை வியத்தநாயில் அமெரிக்கா விட்டுக் கொண்டதோடு ஒப்பிட முடியாது” என்று சமாதானம் கூறுகிறார்.

ராஜீவ்—குமபலின் இராணுவத் தோல்வியை மறைப்பதற்காக மாகாணத் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கு அரசியல் சாகசத்தை அது முன் தள்ளுகிறது. இலங்கை—ஜெயவர்த்தனே ஒப்பந்தத்தை ஏற்கும் ஈழ அரசும் பல்புறமும், இலங்கை போலி சோசலிச எதிர்க்கட்சியும் மாகாண தேர்தல்கள் தற்போது நடப்பதை

ஏற்கவில்லை. பிரதான எதிர்க்கட்சியான பண்டார நாயகாவின் சுதந்திர கட்சி தேர்தல்களைப் புறக்கணிப்பதாக அறிவித்து விட்டது “மாவு விற்கப் போனால் காற்றடிக்குது; உப்பு விற்கப் போனால் மழைபெய்யுது” என்கிற நிலையில் ராஜீவ்—ஜெயவர்த்தனே குமபல் சிக்கிக் கொண்டுள்ளது.

